

În dimineața plecării în Marele Tur al Continentului, mă trezesc în pat lângă Percy. Clipesc năuc: nu știu dacă *m-am culcat cu el* sau doar m-am culcat lângă el.

Percy e îmbrăcat cu aceleași haine ca aseară, chiar dacă sunt în neorânduială și nu acoperă ce s-ar cuveni să acopere. Deși ușor boțite, cearșafurile nu dau semne de mare deranj. Prin urmare, cu toate că nu am pe mine decât vesta – încheiată acum, ca prin magie, la spate – și un singur pantof, nu cred că e nepotrivit să presupun că ne-am văzut fiecare de treaba noastră.

În mod ciudat, descoperirea îmi produce un sentiment de ușurare, pentru că aș prefera să nu fiu beat atunci când vom fi împreună pentru prima oară. Dacă va exista o primă oară. Ceea ce pare a fi o posibilitate tot mai îndepărtată.

Percy se răsuțește în pat și aproape că mă pocnește peste nas atunci când își aruncă brațul deasupra capului. Își îngroapă fața în culcușul cotului meu și, fără să se trezească, își trage peste el mai mult decât jumătatea de cearșaf care i se cuvine. Părul îi duhnește a tutun și respirația îi e urât mirositoare, dar, dacă e să judec după gustul pe care îl simt în fundul gâtlejului – un amestec otrăvitor de gin botezat și parfum necunoscut –, nici eu nu sunt mai breaz.

Un fâșâit de draperii date deoparte se aude din celălalt capăt al încăperii, iar razele soarelui se năpustesc asupra mea. Îmi acopăr fața cu palmele. Percy se deșteaptă brusc cu un croncânit ca de corb. Dă să se întoarcă pe o parte, întâlnește în cale corpul meu, dar continuă să se rostogolească și sfârșește prin a se urca pe mine. Bășica mea protestează zgomotos. Probabil că am băut extraordinar de mult azi-noapte, din moment ce o simt așa de îngreunată. Și asta tocmai când începusem să devin încrezător în abilitățile mele de a bea până la a-mi pierde mințile în fiecare noapte și a mă comporta ca o ființă omenească a doua zi după-amiaza, dar cu condiția să fie mai pe seară.

În clipa următoare, îmi dau seama de ce mă simt ca o epavă și norii beției încă nu s-au risipit: nu e trecut cu mult de prânz, oră la care sunt obișnuit să mă trezesc. E destul de devreme, și asta fiindcă Percy și cu mine vom porni astăzi spre Continent.

— Bună dimineața, domnilor, zice Sinclair din colțul celălalt al camerei.

Abia dacă îi întrezăresc silueta care se profilează pe fundalul ferestrei; continuă să ne tortureze cu blestemata aia de lumină a soarelui.

— Milord, se înclină el în direcția mea, mama dumneavoastră m-a trimis să vă trezesc. Trăsura vă așteaptă peste o oră, iar domnul Powell și soția Domniei Sale își beau ceaiul în sufragerie.

De undeva din preajma buricului meu, Percy mârâie afirmativ ca răspuns la prezența unchiului și a mătușii lui, un sunet care nu aduce deloc a limbaj uman.

— Iar tatăl dumneavoastră a sosit aseară de la Londra, milord, adaugă Sinclair. Și dorește să vă vadă înainte să plecați.

Nici eu și nici Percy nu ne clintim. Pantoful desperecheat care îmi stă atârnat de laba piciorului cedează, iar talpa din lemn aterizează pe covorul oriental cu un pocnet surd.

— Să vă las o clipă ca să vă reveniți? întrebă Sinclair.

— Da, răspund la unison cu Percy.

Sinclair iese, îl aud cum închide ușa în urma lui. Dinspre fereastră vin zgomote de trăsură huruind pe alea din pietriș și strigătele grăjdarilor care înhamă caii.

Percy lasă să-i scape un mormăit înfiorător, iar eu izbucnesc în râs fără motiv.

Dă să mă pocnească, dar ratează.

— Ce-i?

— Ai mormăit ca un urs.

— Și tu miroși ca o podea de cârciumă.

Se strecoară afară din pat cu capul înainte, se încurcă în cearșafuri și sfârșește prin a face un stând în cap cu mijlocul îndoit și cu obrazul lipit de covor. Mă lovește cu piciorul în stomac, cam jos pentru gustul meu, iar hohotul de râs mi se transformă într-un mârâit.

— Hei, ia-o mai ușor, iubitul!

Nevoia de a mă ușura devine prea presantă pentru a o mai ignora, așa că mă salt în capul oaselor, ținându-mă cu o mână de perdeaua baldachinului. Câteva inele de prindere sar de la locul lor. Mișcarea de aplecare cu scopul găsirii oalei de noapte sub pat riscă să aibă drept rezultat decesul meu sau, cel puțin, golirea prematură a bășicii, în concluzie, mă reped să deschid glasvandul și urinez peste gardul viu.

Când mă întorc, îl văd pe Percy întins în continuare pe podea, cu picioarele proptite de pat. În timpul somnului, părul i s-a desfăcut din coada prinsă cu o fundă și, răvășit ca un nor negru, îi încadrează fața. Îmi torn un pahar de sherry din carafă și-l sorb din două înghițituri. Aroma băuturii nu prea reușește să biruie gustul a ceea ce s-a strecurat în gâtul meu azi-noapte și a decedat acolo, însă duhoarea mă va ajuta să trec

mai iute peste manifestările de afecțiune cu care părinții mă vor copleși la despărțire. Mă așteaptă zile întregi de călătorit în trăsură cu Felicity. Dă-mi, Doamne, putere!

— Cum am ajuns acasă azi-noapte? mă întrebă Percy.

— Unde am fost azi-noapte?

După a treia mână de pichet¹, totul a rămas învăluit în ceață în mintea mea.

— Cred că ai câștigat mâna aceea.

— Nu sunt foarte convins că am jucat-o. Sincer să fiu, băusem câteva pahare.

— Sinceri să fim, ai băut mai mult decât câteva.

— Dar nu se poate să mă fi îmbătat așa de tare.

— Monty, ai încercat să-ți scoți ciorapii peste pantofi!

Iau un pumn de apă din ligheanul lăsat de Sinclair, mi-o arunc peste față și îmi dau câteva palme, o încercare firavă de a-mi aduna forțele pentru ziua ce stă să înceapă. În spatele meu se aude o bufnitură și Percy se rostogolește de pe pat pe covor.

Mă zbat să-mi trag vesta peste cap, lăsând-o să cadă la podea. Întins pe spate, Percy arată spre abdomenul meu.

— Ai ceva acolo.

— Ce? zic eu și mă uit în jos.

Sub buric e o pată de ruj de un roșu-aprins.

— Ca să vezi!

— Cum crezi că a ajuns acolo? rânjește Percy în timp ce scuipe în palmă și încep să frec pata.

— Un gentleman nu bârfește.

— Serios? A fost un gentleman?

— Îți jur, Perce, că, dacă mi-aș aminti, ți-aș spune.

¹ Numele unui joc de cărți care se joacă în două persoane, cu treizeci și două de cărți (n. red.).

Mai trag o dușcă de sherry, de data asta direct din carafă, cu intenția să o așez apoi pe bufet, dar puțin lipsește să nu-mi scape din mână. Nimeresc totuși, deși cu un zgomot mai puternic decât intenționasem.

— Să știi că este o povară.

— Ce anume?

— Să fii așa de chipeș. Nimeni nu-și poate ține mâinile departe de mine.

Râde cu gura închisă.

— Bietul de tine, ce cruce porți în spinare!

— Cruce? Care cruce?

— Acea că toți se îndrăgosc de tine de cum te văd prima oară.

— Și nu poți să îi învinovățești. Și eu m-aș îndrăgosti de mine, dacă așa ceva ar fi posibil, îi răspund, după care îi arunc un zâmbet pe jumătate răutăcios, pe jumătate numai gropițe de copil așa de adânci, că ai putea turna ceai în ele.

— Chipeș și modest, pe deasupra.

Percy își arcuiește spinarea; se întinde exagerat, cu capul lipit de covor și degetele împletite deasupra. De obicei, nu-i plac gesturile ostentative, dar dimineața se cam dă în spectacol.

— Ești pregătit? mă întreabă.

— Cred că da. Nu prea m-am implicat în planificarea călătoriei, tata s-a ocupat de toate. Dacă nu ar fi totul pus la punct, nu ne-ar expedia.

— Felicity a renunțat să se mai văicărească în legătură cu școala?

— N-am idee ce e în capul ei și nici nu văd de ce trebuie să o târâm după noi.

— Numai până la Marsilia.

— După două luni la Paris.

— O să supraviețuiești și verii ăsteia petrecute cu sora ta.

Deasupra, bebelușul izbucnește în plâns. Podeaua nu reușește să înăbușe zgomotul. Urmează sunetul scos de pantofii doicii, care se grăbește să răspundă chemării lui, un tropăit ca de copite de cal pe pietre.

Percy și cu mine ridicăm ochii spre tavan.

— S-a trezit Drăcușorul, remarc eu pe un ton lejer.

Chiar dacă se aud doar în surdină, urletele lui îmi zgândăre durerea ce îmi pulsează în tâmpile.

— Încearcă să ascunzi ce fericit ești că există!

De la venirea lui pe lume, în urmă cu trei luni, nu mi-am văzut decât rareori frățiorul, îndeajuns însă pentru a mă minuna, la început, de aspectul lui ciudat, încrețit, ca de tomată lăsată să se usuce vara la soare, iar, mai apoi, pentru a mă întreba cum e posibil ca o persoană atât de firavă să aibă un potențial atât de impresionant de a-mi distruge viața.

Ling o picătură de sherry de pe degetul mare.

— Ce mai pacoste!

— Nu poate fi o pacoste așa de mare, doar e așa de mic, zice Percy și își întinde brațele în lături în chip demonstrativ.

— Apare te miri de unde...

— Ei, nu chiar *te miri de unde*...

— ... plânge tot timpul, ne trezește din somn și ne ocupă tot spațiul.

— Da, ce tupeu pe capul lui!

— Nu ești deloc înțelegător...

— Nu-mi dai motive să fiu.

Arunc o pernă în el, dar e prea somnoros ca să se ferească, așa că încasează lovitura în plină figură. Mi-o azvârle înapoi, dar fără tragere de inimă, în timp ce mă prăbușesc de-a curmezișul patului, întins pe burtă, cu capul atârnat peste margine și fața deasupra feței lui. Ridică din sprâncene.

— Ce mină serioasă ai! Te gândești cumva să-l vinzi pe Drăcușor unei trupe de actori ambulanti, în speranța că îl vor crește ca și cum ar fi unul de-ai lor? Cu Felicity ai dat greș, poate că a doua oară va fi cu noroc.

Adevărul e că mă gândesc la cu totul altceva. Mă gândesc că acest Percy, cu părul ciufulit și încă mahmur după noaptea de beție, este cel pe care îl îndrăgesc cel mai mult. Mă gândesc că, din moment ce el și cu mine vom face această ultimă călătorie împreună pe Continent, îmi voi petrece anul care vine fără să meditez la cei ce-l vor urma, că mă voi îmbăta criță ori de câte ori voi avea prilejul, că voi flirta cu fete drăguțe care vorbesc cu accent străin și că mă voi trezi dimineața lângă Percy, savurând fiecare bătaie plăcută a inimii atunci când mă voi afla în preajma lui.

Întind mâna și îi ating buzele cu inelarul. Îmi vine să-i fac cu ochiul, cu toate că, recunosc, ar fi cam ostentativ, însă am fost dintotdeauna de părere că subtilitatea e o pierdere de vreme. Șansa este mereu de partea celor ușuratici.

Și dacă Percy nu și-a dat seama până acum ce sentimente nutresc față de el, nu-i vina mea că e tare de cap.

— Mă gândesc că astăzi vom porni în Marele Tur, îi răspund, și că nu vreau să irosesc nicio secundă.

2

Întrăm în sufragerie și găsim micul dejun așezat pe masă. Servitorii s-au retras deja. Glasvandul e larg deschis, așa că razele cețoase ale soarelui de dimineață se strecoară înăuntru de pe verandă, iar draperiile se umflă înspre interior în bătaia vântului. Volutele aurite strălucesc calde și înrouate în lumină.

Mama pare că s-a trezit de câteva ore. E îmbrăcată într-o rochie albastră cu capișon și mâneci bufante și și-a strâns părul frumos, întunecat la culoare, într-un coc elegant. Îmi trec degetele prin păr, încercând să-i dau acel aspect voit ciufulit care îmi place atât de mult, ceva de genul „așa arăta când m-am trezit”. Vizavi de mama, la masă, mătușa și unchiul lui Percy stau impasibili și tăcuți. Mâncarea din fața celor trei e de ajuns pentru a potoli foamea unei întregi oștiri, dar mama împunge cu lingurița doar un ou fiert așezat într-o cupă din porțelan de Delft – face eforturi curajoase pentru a-și recăpăta silueta după ce Drăcușorul i-a distrus-o –, în timp ce tutorii lui Percy se mulțumesc cu câte o ceașcă de cafea. Slabe șanse ca Percy și cu mine să aducem vreo contribuție majoră la devorarea micului dejun – stomacul meu se află încă într-o stare precară, iar Percy este de felul lui mofturos. Acum un an, a renunțat să mai mănânce carne, într-un soi de Post Mare prelungit, susținând că asta face bine la sănătate, dar de atunci cade la pat mult mai des decât mine. Mi-e greu să-l înțeleg și de când a luat decizia, îi tot spun că, până ce nu-mi va oferi o explicație mai bună, dieta asta mi se pare o absurditate.

Intrăm; mătușa lui Percy întinde mâna, iar el i-o ia. Au amândoi trăsături delicate – nas subțire și oase mici – și asemănătoare cu cele pe care le-am văzut în portretele tatălui lui, numai că părul prietenului meu este negru, cu fir gros, și cade în bucle aspre care desfid perucile, cozile și orice frizuri la modă. Percy a locuit cu mătușa și cu unchiul lui toată viața, mai precis de când tatăl său s-a întors din Barbados, de pe moșia familiei, cu malarie, o vioară franțuzească și un băiețel cu pielea de culoarea lemnului de santal, după care și-a dat duhul. Din fericire pentru Percy, mătușa și unchiul lui l-au luat

la ei acasă. Din fericire și pentru mine, căci altfel poate că nu ne-am fi cunoscut, și atunci ce rost ar mai fi avut viața mea?!

Mama își ridică privirea când intrăm și-și netezește ridurile din colțurile ochilor de parcă ar fi niște încrețituri pe fața de masă.

— Uite că s-au trezit și gentlemeni noștri!

— Bună dimineața, mamă!

Percy se înclină ușor în fața ei înainte de a se așeza la masă, ca un musafir veritabil. Un gest ridicol din partea unui flăcău pe care îl cunosc mai bine decât pe propriii frați și surori. Chiar mult mai bine.

Sora mea, prezentă la masă, nu ia în seamă sosirea noastră. Și-a rezemat unul dintre romanele ei de dragoste de un vas din cristal plin cu gem și a vârat o furculiță între pagini pentru a ține cartea deschisă.

— Romanele astea o să-ți topească creierii, îi spun în timp ce mă prăbușesc pe scaunul de lângă ea.

— Nu la fel de tare ca ginul, răspunde ea, fără să-și ridice ochii.

Tata, slavă Domnului, nu e prin preajmă.

— Felicity, șuieră mama, ar trebui să-ți scoți ochelarii când stai la masă!

— Îmi trebuie pentru citit, răspunde Felicity cu ochii în continuare ațintiți asupra porcăriei ei de carte.

— N-ar trebui să citești la masă! Avem musafiri!

Felicity își umezește un deget pe limbă și întoarce pagina. Mama se încruntă la tacâmuri. Mă servesc cu o felie de pâine prăjită de pe suportul din argint și mă așez cât mai confortabil pe scaun pentru a urmări schimbul de replici. E plăcut când Felicity e ținta cicălelilor, și nu eu.

Mama aruncă o privire peste masă către Percy – mătușa trage de gaura destul de mare făcută cu trabucul în manșeta cu fireturi a hainei lui –, apoi îmi spune pe un ton confidențial:

— Una dintre servitoare a găsit o pereche de pantaloni de-ai tăi în clavecin. Am impresia că sunt cei pe care îi purtai aseară înainte de a pleca.

— Ce... ciudat!

Eram convins că îi pierdusem cu mult înainte de a reveni acasă. Brusc îmi amintesc că mă dezbrăcasem de haine în timp ce mă împleticeam cu Percy prin salon, în zorii zilei, și că-mi azvârlisem pantalonii de pe mine, lăsându-i să cadă ca pe niște copaci tăiați.

— Nu cumva a găsit și un pantof? o întreb pe mama.

— Vrei să ți-i împachetez pentru plecare?

— Sunt sigur că mi-ai pus suficiente lucruri în cutere.

— Ar fi trebuit să arunci o privire înainte să le expediem.

— La ce bun? Dacă am uitat vreun lucru, pot oricând să trimit după el, și, oricum, la Paris o să ne cumpărăm haine noi.

— Nu-mi place ideea de a trimite lucruri de calitate la un apartament franțuzesc necunoscut și unor servitori despre care nu știi nimic.

— Tata s-a ocupat de alegerea apartamentului și a personalului. Vorbește cu el dacă îți faci griji!

— Îmi faci griji, cum să nu-mi faci?! Doi băieți de capul lor, pe Continent, timp de un an...

— Ei bine, nu ar fi trebuit să aștepți până în ziua plecării ca să-ți exprimi temerile.

Mama se strâmbă nemulțumită și se apucă din nou să împungă oul cu lingurița.

Ca un demon, tata apare dintr-odată în pragul ușii. Simt cum pulsul mi-o ia la goană și îmi îndes felia de pâine prăjită

în gură, de parcă aş putea să mă ascund de privirea lui scrutătoare în spatele mâncării. Părul auriu îi este prins la spate într-o coadă îngrijită; așa ar arăta și al meu dacă nu mi-aș fi petrecut o bună parte din viață lăsându-l în seama degetelor unor terți.

Îmi dau seama pe loc că pe mine mă caută, însă își abate mai întâi atenția asupra mamei, atât cât să o sărute pe creștetul capului, apoi se întoarce către sora mea.

— Felicity, scoate-ți afurisiții ăia de ochelari!

— Sunt ochelarii mei de citit, răspunde ea fără să își ridice ochii.

— N-ai voie să citești la masă!

— Dar, tată...

— Scoate-i imediat, că dacă nu, ți-i rup în două! Henry, vreau să discut cu tine!

Prenumele ieșit din gura tatei mă lovește drept în moalele capului și mă face să mă cutremur. Avem același nume, dezgustătorul *Henry*, și, de fiecare dată când îl rostește, o face însoțit de o grimasă cu dinții încleștați, ca și cum ar regreta profund că ne cheamă la fel. Aproape că m-am așteptat ca el și mama să îl boteze pe Drăcușor tot Henry, în speranța de a lăsa numele moștenire cuiva care încă se mai poate dovedi demn să-l poarte.

— De ce nu iei loc ca să mănânci ceva? întrebă mama.

Tata își ține mâinile pe umerii ei, iar ea își așază o mână peste a lui, încercând să-l tragă spre scaunul gol de lângă, numai că el se îndepărtează.

— Trebuie să discut cu Henry între patru ochi.

Dă din cap în direcția mătușii și a unchiului lui Percy, fără a le arunca decât o privire fugară; saluturile în toată regula nu sunt destinate boiernașilor de țară.

— Băieții pleacă astăzi, face mama o ultimă încercare.

— Știu! Despre ce altceva aș dori să vorbesc cu Henry?! spune tata și mă privește încruntat. Acum, dacă nu te superi...

Îmi azvârl șervetul pe masă și îl urmez afară din sufragerie. Trec pe lângă Percy, care își înalță privirea, și văd cum gura i se încrețește într-un zâmbet plin de simpatie. Pistruii șterși de sub ochi i se ridică puțin. În trecere, îi trag un bobârnac afectuos peste ceafă.

Intru după tata în camera lui de zi. Ferestrele sunt deschise, draperiile din dantelă aruncă un model complicat de umbre pe podea, iar dinspre curte plutește parfumul bolnăvicios al mugurilor de primăvară ce se ofilesc pe lujerii de viță-de-vie. Tata s-a așezat în spatele mesei de lucru și răsfoiește un teanc de hârtii. Preț de o clipă, mă gândesc că o să se apuce de treabă și o să mă lase să stau acolo, holbându-mă la el ca un imbecil. Calculez riscul și întind mâna după carafa de coniac de pe bufet, dar tata îmi taie avântul cu un „Henry” și mă opresc.

— Da, domnule!

— Îl mai ții minte pe domnul Lockwood?

Ridic o privire în jur și văd o umflătură de erudit stând în picioare lângă șemineu. Are părul roșu, fața roșcovană, iar o barbă rară îi împodobește bărbia. Fusesem așa de atent la tata, că nu îl observasem.

Domnul Lockwood face o plecăciune scurtă, iar ochelarii îi alunecă în jos pe nas.

— Milord, sunt convins că ne vom cunoaște mai bine în lunile ce vin, având în vedere că vă voi însoți în călătorie.

Grozav mi-ar plăcea să vomit pe pantofii lui cu cataramă, dar mă abțin. Nu mi-am dorit un ursar, în principal pentru că nu mă interesează nimic din chestiile savante pe care un ursar ar trebui să le predea celor pe care îi are în grijă. Însă un păzitor

ales de ei fusese una dintre condițiile puse de părinți pentru a mă trimite în călătorie. Cum avusesem prea puține atuuri pe care să le arunc în luptă, într-un final, fusesem nevoit să accept.

Tata vâra hârtiile pe care le-a tot vânturat într-o legătură de piele pe care i-o întinde lui Lockwood.

— Documentele necesare. Pașapoarte, scrisori de credit, acte medicale, scrisori de recomandare către cunoștințele din Franța.

Lockwood bagă hârtiile în haină, iar tata se răsuțește cu fața către mine, cu un cot odihnindu-se pe masa de lucru. Îmi strecorez mâinile între picioare și canapea.

— Stai drept, mă repede el. Ești și așa mic de statură, nu-i cazul să te cocoșezi!

Cu un efort supraomenesc, îmi trag umerii spre spate și îl privesc în ochi. Se încruntă și aproape că mă afund la loc pe canapea.

— Despre ce crezi că am dorit să discut cu tine, Henry? mă întreabă el.

— Nu știu, domnule.

— Ghicește!

Plec ochii, deși știu că este o greșeală, dar nu mă pot abține.

— Uită-te la mine când îți vorbesc!

Ridic ochii și mă holbez la un punct aflat undeva deasupra capului lui, ca să evit să îl privesc direct.

— Ai vrut să discutăm despre tur?

Își dă ochii peste cap și își aruncă scurt privirea în sus, suficient însă pentru a mă face să mă simt ca un imbecil sadea. Mă cuprinde furia: de ce mi-a pus o întrebare așa de evidentă din moment ce intenționa să-și bată joc de răspunsul meu? Tac totuși. La orizont se profilează, precum o furtună, o prelegere necruțătoare.

— Am vrut să mă asigur de faptul că ești în perfectă cunoștință de cauză cu privire la condițiile acestui tur, spune tata. Sunt și acum de părere că mama ta și cu mine am făcut o prostie îngăduindu-ți mai multe privilegii decât cele de care te-ai bucurat după ce ai fost exmatriculat de la Eton¹. Deși rațiunea se împotrivea, am decis totuși să îți ofer un an ca să îți vii în fire. Înțelegi ce îți spun?

— Da, domnule!

— Domnul Lockwood și cu mine am analizat care este cel mai bun curs al acțiunii de urmat pentru perioada cât te vei afla în străinătate.

— Curs al acțiunii? repet eu holbându-mă la un punct aflat undeva între cei doi.

Până în această clipă crezusem că Marele Tur era organizat pentru ca Percy și cu mine să facem tot ce ne trece prin cap, târând după noi un ursar care ar trebui să se îngrijească de treburile plicticoase precum casa și masa și să ne ofere obligatoria supraveghere, care, pentru a fi bună, urma să fie oarbă la păcatele tinereții.

Domnul Lockwood își drege maiestuos glasul și pășește în lumina ferestrei, după care se retrage din nou clipind pentru a se feri de soare.

— Tatăl dumneavoastră a discutat cu mine despre situația în care vă aflați și am decis că activitățile pe care le veți întreprinde pe Continent ar trebui supuse unor anumite constrângeri.

Continui să mă holbez la punctul acela dintre cei doi, ca și cum m-aș aștepta ca unul dintre ei să clacheze, mărturisindu-mi că totul nu a fost decât o glumă, deoarece constrângerile, cu siguranță, nu făcuseră parte din înțelegerea cu părinții atunci când conveniserăm asupra călătoriei.

¹ Eton College din orașul Eton, comitatul Berkshire, este una dintre cele mai vechi și prestigioase școli-internat pentru băieți din Anglia.

— Sub supravegherea mea, spune Lockwood, jocurile de noroc sunt interzise, accesul la tutun va fi limitat, iar trabucurile se exclud.

Deja nu-mi miroase a bine.

— Fără vizite în lupanare, adaugă el, sau orice alte stabilimente sordide. Fără scandaluri, relații necuviincioase cu sexul opus, fără preacurvie, trândăvie și trezit nepermis de târziu.

Pare că enumeră toate cele șapte păcate capitale, în ordinea crescătoare a preferințelor mele.

— Și, continuă el pe tonul cel mai tăios cu putință, consumul de alcool va fi moderat.

Dau să protestez zgomotos, dar prind privirea aspră a tatei.

— Mă bizui într-un tot pe judecata domnului Lockwood, zice el. Dânsul va fi vocea mea pe tot parcursul călătoriei.

Ultimul lucru de care am nevoie este exact acesta, un surrogat de tată care să mă însoțească pe Continent.

— Atunci când ne vom revedea, continuă el, mă aștept să fii nebăut, cumpătat în purtări și – adaugă aruncând o privire spre Lockwood, ca și cum nu ar ști cum să se exprime cu tact – cel puțin discret. Strigătele ridicole menite să ne atragă atenția asupra ta vor înceta și vei începe să lucrezi alături de mine la administrarea treburilor moșiei și familiei.

Decât să muncesc pentru el, mai bine mi-aș mânca propriii ochi scoși din orbite cu furculița, însă prefer să îmi păstrez părerea pentru mine.

— Am stabilit itinerarul împreună cu tatăl dumneavoastră, zice Lockwood scoțând din buzunar o agendă mică și consultând-o cu ochii mijiiți. Vara o vom începe la Paris...

— Am niște prieteni cu care aș vrea să te întâlnești acolo, îl întrerupe tata. Sunt relații pe care este important să le întreții și care se vor dovedi utile atunci când te vei ocupa de treburile

moșiei. Am aranjat să îi însoțești pe prietenul nostru, lordul ambasador Robert Worthington, și pe soția sa la un bal la Versailles. Ai grijă să nu mă faci de rușine!

— Când te-am făcut eu de rușine? murmur.

De cum rostesc aceste vorbe, simt cum răsfoim amândoi un soi de catastif imaginar în care sunt trecute toate ocaziile în care l-am făcut de răs pe tata. S-au adunat într-un volum tare gros. Totuși, niciunul dintre noi nu spune nimic. Ne abținem în prezența domnului Lockwood.

Acesta tușește jenat și sparge tăcerea, pretinzând că nu a auzit nimic.

— De la Paris vom continua spre Marsilia, unde o vom lăsa la școală pe sora dumneavoastră, domnișoara Montague. Și aici am făcut aranjamentele necesare pentru închirierea unei locuințe. Iarna o vom petrece în Italia; am propus Veneția, Florența și Roma, iar tatăl dumneavoastră a fost de acord, apoi fie Geneva, fie Berlin, în funcție de cantitatea de zăpadă căzută în Alpi. La întoarcere, o vom lua pe sora dumneavoastră și vă veți întoarce amândoi acasă vara viitoare, în timp ce domnul Newton va merge singur la școală în Olanda.

Aerul din încăpere e fierbinte și mă face să fiu irascibil. Sau poate că sunt îndreptățit la oarecare irascibilitate deoarece tot acest discurs pare un mod destul de dezagreabil de a mă expedia și sunt încă panicat la gândul că, la finalul călătoriei, Percy va fi nevoit să meargă la blestemata aia de școală de drept din blestemata aia de Olanda și, pentru prima oară în viața mea, vom fi cu adevărat despărțiți.

Tata îmi aruncă o privire înghețată care mă face să plec ochii.

— Bine!

— Poftim?

— Da, domnule!

Mă sfredelește cu privirea, stând cu brațele încrucișate la piept. Timp de o clipă, între noi se așterne tăcerea. Afară, pe alee, un lacheu îl ceartă pe un grăjdar, îndemnându-l să se miște mai vioi. O iapă nechează.

— Domnule Lockwood, spune tata, dacă nu vă supărați, aș vrea să discut cu fiul meu între patru ochi.

Simt cum toți mușchii mi se încordează; presimt că voi avea parte de un alt discurs neplăcut.

În drum spre ușă, domnul Lockwood se oprește lângă mine și mă bate scurt pe umăr, dar are palma așa de grea, încât tresar. Mă așteptam la o scatoalcă venită din cu totul altă direcție și infinit mai puțin amicală.

— Ne vom distra de minune, milord, zice el. Veți asista la recitaluri de poezie, veți asculta simfonii și veți vedea cele mai mari comori ale lumii. Va fi o experiență culturală care vă va marca pe viață.

Doamne! Dumnezeule! Zeița Fortuna a vomitat pe mine, iar voma ei e domnul Lockwood.

Acesta închide ușa în urma lui și tata întinde mâna spre mine. Mă înfior, însă nu face decât să mute carafa cu coniac, așa încât să nu mai pot ajunge la ea. Dumnezeule, trebuie să-mi vin în fire, să nu mai fiu așa de sperios!

— Aceasta este *ultima ta șansă*, Henry, zice el lăsând să îi răzbată în glas ceva din vechiul accent franțuzesc, așa cum i se întâmplă de fiecare dată când e nervos.

Felul cum înmoaie vocalele e, de obicei, primul indiciu al indispoziției sale și aproape că ridic brațul preventiv.

— La întoarcerea acasă, vei începe să te ocupi de treburile moșiei. Împreună cu mine. Mă vei însoți la Londra pentru a studia obligațiile care îi revin unui lord. Dacă pe parcursul

călătoriei în Europa nu te vei maturiza suficient pentru a face față acestor obligații, mai bine nu te întoarce acasă! Pentru că, în acest caz, nu vei mai avea loc în familia noastră, iar finanțele îți vor fi complet tăiate. Vei fi exclus!

Dezmoștenirea își ițește iar capul hidos. Numai că după ani la rând în care mi-a fost fluturată pe la nas – *spală-te și aranjează-te, nu mai bea, nu mai lăsa băieții să se cațere noaptea la tine în cameră pe fereastră* –, de data asta, pentru prima oară, știm amândoi că amenințarea e una cât se poate de serioasă. Fiindcă, până în urmă cu câteva luni, dacă nu moșteneam eu moșia, tata nu avea cui altcuiva din familie să o lase.

Drăcușorul începe să urle la etaj.

— Spune-mi că ai înțeles ce ți-am zis, Henry, se stropșește tata la mine, iar eu mă forțez să mă uit din nou în ochii lui.

— Da, domnule! Am înțeles!

Lasă să-i scape un oftat lung printre buzele strânse în semn de dispreț, aidoma unui bărbat care tocmai a dat cu ochii de rezultatul de nerecunoscut al portretului său comandat unui pictor renumit.

— Sper ca, într-o bună zi, să ai un fiu care să fie un parazit, așa ca tine.

Sar în picioare, grăbit să scap de atmosfera înăbușitoare din încăpere. Dar nu ajung prea departe, căci strigă după mine:

— Încă ceva!

Mă răsucesc și sper să putem conversa de la distanță, însă îmi face semn cu degetul, așa că nu am încotro, trebuie să mă apropiu. Furișează o privire spre ușă, cu toate că Lockwood a plecat de mult, apoi îmi spune cu voce joasă:

— Dacă îmi ajunge la ureche până și cel mai mic zvon că te prostesti cu băieți atunci când vei fi plecat sau după ce te

întorci acasă, vei fi exclus din familie! Pentru totdeauna! Și fără posibilitatea de a te tocmi cu mine!

Și cu aceasta ne luăm, în sfârșit, rămas-bun.

Afară, soarele mă lovește în moalele capului, fapt pe care îl interpretez ca pe un afront personal. Aerul mustește de aburi și o furtună cu descărcări electrice se anunță la orizont. Pe gardurile vii de pe alee roua sclipește, iar frunzele răsucite spre soare foșnesc în bătaia vântului. Pietrișul scârțâie sub copitele cailor înhămați și nerăbdători să plece.

Percy e deja în fața trăsurii, cu spatele spre casă, ceea ce îmi oferă posibilitatea de a-i admira neobservat fundul, nu pentru că ar fi ceva deosebit la el, ci fiindcă e al lui Percy, și asta îl face să fie deosebit. Dă instrucțiuni unui hamal care încarcă ultimul bagaj din cele care nu au fost deja expediate.

— Pe asta o să o țin la mine, zice Percy întinzând brațul.

— Dar avem loc s-o așezăm în spate, domnule.

— Știu. Dar aș vrea s-o am cu mine.

Hamalul cedează și îi întinde cutia cu vioara, singura relicvă rămasă de la tatăl lui, iar Percy o strânge la piept de parcă s-ar teme că nu o să o mai vadă niciodată.

— Unchiul și mătușa ta au plecat deja? îl întreb în timp ce traversez aleea către el.

Renunță pentru o clipă să mai mângâie cutia și își ridică ochii.

— Da, ne-am luat un rămas-bun sobru. Ce a vrut tatăl tău de la tine?

— Oh, aceleași lucruri, nimic special! Mi-a spus să nu frâng prea multe inimi.

Mă frec pe tâmple. O înfiorătoare durere de cap fierbe în spatele ochilor.

— Hristoase, ce tare strălucește soarele, mormăi. Mai întâziem mult?

— O așteptăm pe Felicity. Uite-o acolo, cu mama ta, zice el și dă din cap în direcția scărilor de la intrare, unde cele două siluete se profilează pe fundalul pietrei albe de parcă ar fi decupate din hârtie. Ai face bine să te duci să-ți iei la revedere.

— Nu-mi dai un pupic, ca să-mi poarte noroc?

Mă aplec în față, dar Percy râde și pune cutia cu vioara între noi.

— Bună încercare, Monty!

Greu de suportat tortura asta!

Felicity are un aer acru și, ca de obicei, e o apariție nea-trăgătoare, așa cum își mijește ochii uitându-se în sus spre soare. Și-a scos ochelarii de pe nas, dar i-a lăsat să cadă peste costumul Brunswick cu fustă și jachetă; poate că mama nu a observat, dar lanțul cu care sunt legați se vede pe sub țesătură. Nu are decât cincisprezece ani, însă deja arată ca o fată bătrână.

— Te rog, îi zice mama, dar Felicity se holbează în continuare la soare, de parcă ar prefera să orbească decât să asculte sfaturile celei ce i-a dat viață. Aș vrea să nu primesc scrisori de la școală în legătură cu comportamentul tău.

În familie se discută de mult timp despre trimiterea ei la pension, însă Felicity e și acum așa furioasă, de zici că și-a pus în cap cu tot dinadinsul să le dovedească părinților că dacă unul dintre copiii lor trebuie să se mai cizeleze, atunci ea ar fi aceea. Este cicălitoare și ani la rând i-a implorat să îi fie oferită o educație aleasă, iar acum, că are în fine parte de ea, se opune ideii precum un măgar îndărătnic.

Mama își deschide larg brațele.

— Vino să mă îmbrățișezi de rămas-bun!

— Prefer să nu o fac, răspunde Felicity și coboară maiestu-oasă treptele către trăsură.

Mama oftează pe nas și renunță la idee. Pe urmă se răsucește cu fața către mine.

— Să-mi scrii!

— Desigur.

— Să nu bei prea mult!

— Ce înseamnă *prea mult*?

— Henry, zice ea cu același oftat pe care l-a scos atunci când Felicity a trecut pe lângă ea ca o furtună, ceva gen „ce mă fac eu cu tine”.

— Bine! Da! Așa o să fac!

— Și încercă să te porți frumos! Nu o mai necăji pe Felicity!

— Mamă, eu sunt victima! Felicity e cea care mă necăjește pe *mine*.

— Are doar cincisprezece ani!

— Vârsta cea mai ingrată.

— Încearcă să fii un gentleman, Henry! Te rog, măcar străduiește-te!

Mă sărută pe obraz, apoi mă bate ușurel pe braț, ca pe un câine. Poalele fustei ei foșnesc la atingerea pardoselii de piatră în clipa când se răsucește pentru a intra înapoi în casă, iar eu o iau în direcția opusă, pe alee, cu o mână ridicată în aer pentru a mă feri de soare.

Mă arunc în trăsură, iar lacheul închide ușa în urma mea. Percy și-a așezat cutia pe genunchi și își face de lucru cu încuietoarea. Felicity s-a ghemuit într-un colț, cât mai departe de noi. S-a apucat deja de citit.

Mă strecor lângă Percy și scot pipa din buzunarul hainei.

Felicity execută un dat ochii peste cap care îi oferă, probabil, o vedere spectaculoasă către interiorul craniului.

— Te rog, frate, nici n-am plecat și vrei să fumezi?

— Mă bucur că te avem printre noi, Felicity! spun în timp ce strâng pipa între dinți și scotocesc în buzunar după fitil. Să-mi atragi atenția când ajungem într-un loc unde putem să te aruncăm din trăsură!

— De ce? Ca să faci loc haremului tău de băieți?

Mă încrunt la ea și se cufundă înapoi în lectură, cu un aer și mai îngâmfat decât înainte.

Ușa trăsurii se deschide, iar domnul Lockwood se cațără lângă Felicity, lovindu-se cu capul de tavan. Felicity se face și mai mică în colțul ei.

— Și acum, domnilor, domnișoară, zice domnul Lockwood în timp ce-și șterge ochelarii cu poalele hainei și ne oferă ceea ce, în opinia lui, este un zâmbet radios, însă, din cauza mulțimii de dinți pe care ni-i arată, aduce mai degrabă a rânjet de rechin. Cred că suntem gata de plecare.

Lacheul fluieră, osiile scârțâie și însoțitorul nostru face un salt înainte, în timp ce Percy se agață de genunchiul meu.

Și cu asta, pornim la drum.

3

*M*area și tragica poveste de iubire dintre Percy și mine nu e nici mare și nici pasională, iar tragică e doar prin prisma faptului că amorul nu e împărțășit. Nu este nici un monolit epic care mă chinuie din copilărie, așa cum poate că v-ați aștepta. E vorba mai degrabă de doi oameni care au fost dintotdeauna importanți unul pentru celălalt, pentru ca, într-o dimineață oarecare și fără niciun avertisment, unul dintre ei să se trezească și să constate că